Întrebare și răspuns

Întrebarea 9: De ce, odată cu împlinirea Legii de către Hristos, noi suntem dezlegați și de porunca sfințirii sabatului, cu toate că pasajul dat înainte de Lege din Geneza 2.2,3 prevede aceasta?

Răspunsul A:

Pasajul de mai sus, Geneza 2.2,3, nu conține deloc o poruncă privind sfințirea sabatului. Ni se spune doar că, după desăvârșirea lucrării Sale de creație, Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea, a binecuvântat-o și a sfințit-o. Dacă Dumnezeu S-a odihnit, cu siguranță și omul ar trebui să ia parte la odihna Sa, și putem fi convinși că așa s-a și întâmplat.

Dar din ziua în care păcatul a pătruns în creație, Dumnezeu nu a mai putut să Se odihnească. Cum ar fi putut Dumnezeu să Se odihnească în mijlocul păcatului și în mijlocul creației stricate de păcat și care geme sub blestem?! De aceea, Domnul le-a spus iudeilor tocmai în legătură cu sabatul: „Tatăl Meu *până acum lucrează,* și Eu lucrez" (Ioan 5.17). Prin aceasta, El a sugerat că se află aici, pe pământ, pentru a îndeplini o lucrare, pe baza căreia noi să putem lua din nou parte la odihna lui Dumnezeu.

Prin urmare, în întreaga carte Geneza nu găsim nicăieri vreo mențiune că Dumnezeu S-ar fi odihnit din nou după căderea în păcat, nici că le-ar fi poruncit oamenilor să sfințească ziua a șaptea sau să se odihnească în acea zi. De aceea, Scriptura nu ne relatează nimic, pe parcursul acestei lungi perioade de peste 2000 de ani, despre faptul că măcar unul dintre oamenii credincioși ai acelei epoci, precum Enoh, Set, Noe, Avraam, Isaac, Iacov și alții, ar fi ținut ziua a șaptea sau că Dumnezeu le-ar fi poruncit sau le-ar fi reamintit în vreun fel să sfințească ziua a șaptea. Dumnezeu le-a dat acestor oameni multe porunci și rânduieli importante, dar niciodată una ca aceasta. Așa cum am spus, nicăieri în Scriptură, pe parcursul acestei perioade de peste 2000 de ani, nu găsim nici măcar cea mai mică aluzie la ținerea zilei a șaptea. Toate acestea au fost cu siguranță consecința păcatului și o mare pierdere pentru oameni.

De asemenea, noi nu putem muta ziua a șaptea, ziua de odihnă a *DOMNULUI* [a lui Iehova] în mijlocul Creației Sale desăvârșite și glorioase, pe orice altă zi a săptămânii, ca și cum aceasta n-ar avea altă semnificație decât cea a unei zile de odihnă într-o serie de șapte zile. Un astfel de demers ar distruge complet noțiunea de *odihnă a lui Dumnezeu în a șaptea zi,* odihnă care nu putea exista decât în a șaptea zi, datorită desăvârșirii glorioase a tuturor lucrărilor Sale, și la care poporul lui Dumnezeu încă mai are parte (Evrei 4.9).

Abia când a fost dat modelul despre Hristos, Mielul de Paște, și s-a făcut astfel un *început cu totul nou* pe temelia cu totul nouă a *mântuirii,* Dumnezeu a dat poporului Israel sabatul. Pe temelia mântuirii, ca *o nouă creație,* omul urma să ia parte la odihna lui Dumnezeu. Modelul ne conduce la Hristos, Începutul — Autorul creației lui Dumnezeu — și la odihna de sabat a poporului lui Dumnezeu, în care a intra este partea noastră binecuvântată.

Vedem astfel că pasajul de mai sus (Geneza 2.2,3) nu conține deloc o poruncă a sabatului pentru om. (A. v. d. K.)

Răspunsul redactorului coordonator:

Cum ar fi putut să conțină! Este cu totul imposibil ca o poruncă a sabatului să fi fost dată la modul general, dacă se recunoaște, pe bună dreptate, valabilitatea pasajului din Exod 31.12–17: *sabatul este dat* **numai** *ca un semn între* DOMNUL *[Iehova] și copiii lui Israel, iar tocmai în acest pasaj se face referire la versetul din Scriptură care face subiectul întrebării noastre* (versetele 16 și 17!) Ceea ce DOMNUL a făcut în mod simbolic, poporul Său ales trebuia să imite, pentru a arăta astfel că a ajuns la odihnă. Dar, întrucât păcatul încă domnea în rândul poporului, odihna nu putea fi desăvârșită; ba mai mult, se arată că, de exemplu, nici măcar Iosua nu adusese cu adevărat poporul la odihnă (Evrei 3). De aceea, ceea ce trebuia să fie un semn plăcut pentru poporul eliberat trebuia poruncit mereu, iar încălcarea acestei porunci era pedepsită cu sancțiuni severe, întrucât poporul, chiar dacă ajunsese în țara promisă, totuși nu intrase „în odihnă" și, prin urmare, nici în desăvârșirea unei vieți netulburate în legământ cu DOMNUL. Dar cartea din Scriptură, care ne arată în multe cuvinte și pasaje *desăvârșirea* și *ceea ce este desăvârșit,* la care am ajuns noi — mai întâi israeliții care au devenit credincioși! —, este Epistola către Evrei, iar această încheiere, această desăvârșire și această stare de desăvârșire (Evrei 10.1) constă numai în Hristos, Marele Preot „în legătură cu cortul mai mare și mai desăvârșit" (Evrei 9.11). Dar unde ar fi în Epistola către Evrei cea mai mică aluzie la păzirea sabatului?!

Da, dacă undeva în Noul Testament, în care se respinge în mod constant păzirea sabatului în perioada *actuală* a Bisericii (compară cu Coloseni 2 și Epistola către Galateni și multe altele), s-ar menționa ceva despre respectarea sabatului, atunci ar trebui să fie tocmai în Epistola către Evrei! Dar aici nu se găsește nimic de acest fel.

Adepții sabatului îi neliniștesc pe atât de mulți credincioși neconsolidați cu învățătura lor eronată privind obligativitatea respectării sabatului, care neagă faptul că, practic, în Hristos am fost aduși la odihnă și la desăvârșire, și nu putem decât să ne referim mereu, cu cea mai mare seriozitate, la Epistola către Galateni și la Romani 10.4 (în contextul versetelor 1–13) etc., pentru a-i ajuta pe acești bieți rătăciți, dacă *vor* să fie ajutați! De aceea, voi aborda încă puțin problema sabatului ca atare!

Publicația „Handreichungen" s-a ocupat adesea de această temă, de exemplu în vol. 1, întrebarea 39; vol. 2, întrebarea 17; vol. 3, întrebarea 26; vol. 4, întrebarea 19; vol. 5, întrebarea 13; vol. 6 (Gal. 5.22); vol. 7, întrebarea 15; vol. 8, întrebarea 13; vol. 9, întrebarea 5; vol. 13, întrebarea 19 etc.; **vol. 17, întrebarea 1!**

Nu există cu adevărat nicio altă poruncă privind sfințirea sabatului decât în legătură cu Israel însuși. Adepții sabatului nu pot — întrucât în alte privințe nu doresc să devină iudei (circumcizia !!), și care conform Scripturii se fac vinovați față de toată Legea dacă încalcă *o singură* poruncă (Epistola lui Iacov!) (și niciodată ei nu țin sabatul în mod desăvârșit; compară cu Ieremia 17.21,22 și Galateni 6.13!!, și vezi încălzirea în timpul iernii!!) — să aibă o altă soluție decât să se numească „Israelul spiritual, al Noului Testament" — ceea ce însă, conform Scripturii, așa ceva nu există în ceea ce privește neevreii! *Mai ales, în calitate de neevrei, astăzi, când Dumnezeu, în perioada Bisericii „a făcut din cei doi unul singur" (Efeseni 2!) și nu Se mai ocupă în mod special de Israel* (această preocupare va avea loc mai târziu, după răpirea Bisericii, iar atunci și sabatul își va recăpăta locul cuvenit!), *ei nu pot avea parte de nimic, nici de rânduielile și nici de binecuvântările lui Israel.* Ei *s*e înșală foarte mult, dacă vor totuși să facă aceasta! *Dar nu pot avea parte nici de odihna lui Dumnezeu din Geneza 2, deoarece ei, la*

fel ca noi, nu trăiesc în acea epocă! Cei care țin sabatul vor mereu să aplice poruncile și binecuvântările unei alte perioade de timp la vremurile noastre și de aceea se rătăcesc („necunoscând Scripturile”, Matei 22.29), fără a mai vorbi de faptul că pun sub semnul întrebării singura cale de mântuire în Hristos Isus prin credința în lucrarea Sa, atunci când pun pe lângă credință și împlinirea Legii. (Epistola către Galateni!)

Dar, la fel cum pe terenul Adunării Domnului nu există o sfințire a sabatului biblică, la fel de puțin există o sfințire a duminicii biblică! Poate exista una prevăzută de legea statului, și aceasta poate avea unele motive bune din punct de vedere pământesc, dar nu există una „pentru cei drepți” (1 Timotei 1.9). Dacă luăm minunata „întâia zi a săptămânii” (așa cum este numită în repetate rânduri în Scriptură, compară de exemplu Faptele apostolilor 20.7 cu Ioan 20.1,19 și 1 Corinteni 16.2 și altele) pentru a o transforma într-o zi specială, în sensul unei zile care trebuie *sfințită,* așa cum este sabatul, atunci îi susținem pe adepții sabatului, pentru că, **dacă** *noi* **ar trebui** să „ținem” o zi specială, aceasta nu ar putea fi alta decât sabatul; în ceea ce privește o altă zi, Dumnezeu nu a poruncit niciodată „păzirea” ei; însă porunca sabatului El a dat-o **numai** poporului Său din vechiul legământ!

Ajunge cu toate acestea!

Nu, niciodată nu putem deduce din Geneza 2.2,3 o poruncă de sfințire a sabatului, dacă nu am interpretat-o deja în prealabil cu o prejudecată a unui susținător al sabatului. Iar dorința de a compara așa-zisa și jalnica sfințire a sabatului din zilele noastre cu acea odihnă a DOMNULUI [Iehova] pe pământul creației Sale încă fără păcat trădează încrederea de sine nesăbuită a unui grup de oameni care se simt ca fiind aleși și pecetluiți în mod special, și anume tocmai datorită *pretinsei* lor ascultări, care însă nu face decât să dezvăluie neascultarea lor față de părțile din Scriptură care îi privesc astăzi (scrisorile apostolilor: învățătura apostolilor!). — Să ne lăsăm avertizați, iubiți frați și iubite surori! Cât de îngrozitor de serios vorbește Galateni 5.4: „Voi, cei care vă îndreptățiți prin Lege, sunteți lipsiți de orice folos de la Hristos; ați căzut din har!” Să luăm cu toții mai degrabă și mai fidel la inimă ceea ce spune Pavel în Galateni 2.18-21: „Pentru că, dacă zidesc din nou ceea ce am dărâmat, mă dovedesc pe mine însumi călcător de lege. Pentru că eu, prin lege, am murit față de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu. Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine. Nu resping harul lui Dumnezeu; pentru că, dacă dreptatea este prin lege, atunci degeaba a murit Hristos.” Domnul să ne dea harul de a împărți corect Cuvântul Său (2 Timotei 2.15) și, în consecință, de a-L respecta corect și de a umbla în El prin Duhul Său, prin care avem viața (Galateni 5.25). Numele Domnului Isus Hristos să fie lăudat în veci! (F. K.)

Titlul original: *„Warum sind wir von dem Gebot der Sabbatheiligung (1. Mose 2.2,3) entbunden?”.*
Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 187-190;
Vol. 18, Anul 1933.